

Arrest

nr. 208 645 van 3 september 2018
in de zaak RvV XI/IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaanse staatsburger van Hazara-etnie. U bent 28 jaar oud. U werd geboren in Teheran.

Uw vader is afkomstig uit Behsud in de provincie Bamyān in Afghanistan. U moeder is ook afkomstig uit Afghanistan, maar u weet niet van waar. Uw vader vluchtte toen hij zeven à acht jaar oud was van Afghanistan naar Iran. U weet niet waarom. U weet niet wanneer of waarom uw moeder van Afghanistan naar Iran verhuisde.

Uw familie had verblijfsdocumenten in Iran.

U ging tot het vijfde leerjaar naar school. Vanaf uw 13de werkte u als straatverkoper van vrouwensjaals. Nadien werkte u als dagloner in de bouw.

U werkte op een dag voor B. R. (...), een Iraniër. U geraakte goed met hem bevriend. Nadat u hem reeds ongeveer drie jaar kende, sprak hij u over zijn christelijke religie. Hij installeerde een Bijbel voor u op uw GSM en u begon de Bijbel te bestuderen. Vier maanden later nam hij u mee voor een eerste bezoek aan een evangelische huiskerk. Nadien bleef u deze kerk ongeveer twee keer per maand bezoeken. Zeven maanden na uw eerste bezoek aan de kerk werd er door Iraanse ordediensten een inval gedaan in de kerk. U was op dat moment onderweg naar de kerk maar werd door B. (...) verwittigd over de inval. U ging samen met B. (...) schuilen in het huis van zijn oom. Na drie dagen belde u uw familie, maar ze namen niet op. U belde daarna een vriend, die voor de Basij werkt. U vertelde hem dat u Christen was geworden. Hij zei dat hij u zou aangeven aan de politie. U zette daarna uw GSM uit. De dag nadien overhandigde de oom van B. (...) u en Babak aan een smokkelaar.

U verliet Iran in de herfst van 2015. In Turkije geraakte u gescheiden van B. (...). U kwam op 28 oktober 2015 in België aan. U vroeg op 6 november 2015 asiel aan.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan uw christelijke religie niet te kunnen beoefenen en de doodstraf te krijgen omwille van uw bekering.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw Amayesh-kaart (origineel), een registratiedocument van Duitsland (origineel), een brief van de pastoor van de Iraanse kerk in Brussel (origineel), een doopcertificaat (origineel), een visitekaart van de Iraanse kerk in Brussel en negen foto's van uw doop (originelen).

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Deze medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoren uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (gehoorverslag 14 november 2017, p. 2; gehoorverslag 21 december 2017, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U schept geen duidelijkheid over de herkomst van uw familie, de omstandigheden waarin zij Afghanistan verlieten en de verblijfsdocumenten die u had in Iran. Daarenboven is uw kennis van Afghanistan en de Afghaanse diaspora in Iran zeer beperkt en zijn er belangrijke twijfels omtrent uw identiteit. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw Afghaanse nationaliteit en dus ook niet aan het feit dat u als Afghaanse vluchteling in Iran woonde. Daarenboven zijn er belangrijke vraagtekens te plaatsen bij de door u aangehaalde bekering tot het Christendom en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

Vooreerst geeft u nauwelijks informatie over de herkomst uit Afghanistan van uw ouders, noch over de context waarin zij Afghanistan verlieten. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw vader geboren werd in Behsud (verklaring DVZ, p. 2). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat hij van Bamyān, Behsud afkomstig is. Behsud is volgens u de naam van zijn dorp van herkomst (gehoorverslag 14 november 2017, p. 7). Er is echter geen dorp dat Behsud heet teruggevonden in de provincie Bamyān. Behsud is wel de naam van drie districten in Afghanistan: twee daarvan vormen deel van de provincie Maidan Wardak en de derde ligt in de provincie Nangarhar. U weet hierover niets en hoorde enkel over Behsud van uw vader. Geconfronteerd met het feit dat Behsud toch niet in Bamyān ligt verklaart u dat het enkel Behsud is en dat u niet veel informatie hebt over Afghanistan. U weet ook niet welke dorpen er dichtbij Behsud liggen en of er een grote stad dichtbij ligt. U weet niet in welk district het door u genoemde dorp Behsud ligt. U herhaalt enkel dat u niet veel kennis hebt van Afghanistan. U weet ook niets over Bamyān en weet niet waar het ligt in Afghanistan. Uw grootouders, die samen met uw vader van Afghanistan naar Iran vertrokken, vertelden u er ook nooit iets over. U weet ook niet wat uw grootouders van beroep deden toen ze nog in Afghanistan waren. Gevraagd naar hetgeen uw vader u vertelde over zijn plaats van herkomst, vertelt u enkel dat uw vader een kind was toen hij Afghanistan verliet. U weet ook niet waarom uw vader Afghanistan verliet. Wanneer er u gevraagd wordt of u enig idee hebt van de reden van zijn vertrek, verklaart u Afghanistan nooit te hebben gezien en er geen kennis van te hebben. Uw vader vertelde nooit waarom hij Afghanistan verliet of in welk jaar dat was. Hij vertelde verder ook niets over de verhuis naar Iran. U weet enkel dat één van zijn zussen pas later uit Afghanistan vertrok en de rest van de familie vervoegde in Iran. U werd er mee

geconfronteerd dat u erg weinig informatie geeft over de herkomst van uw ouders, waarop u enkel verklaart dat u het niet vroeg en dat het niet nodig was om erover te praten (gehoorverslag 14 november 2017, p. 8-9). Deze uitleg volstaat geenszins om te verklaren waarom u zo weinig informatie hebt over de plaats van herkomst van uw vader en zelfs niet kan vertellen wat zijn familie ertoe aanzette hun land van herkomst te verlaten.

Uw moeder is de dochter van de oom van uw vader, maar u weet niet waar ze vandaan komt. U weet niet op welke leeftijd ze naar Iran vertrok of in welk jaar dat was. U hebt geen idee waar ze leefde in Afghanistan of waar ze geboren werd. U weet niet waarom ze naar Iran verhuisde (gehoorverslag 14 november 2017, p. 9-10). Ook over uw moeder is uw totaal gebrek aan kennis betreffende haar herkomst minstens opmerkelijk te noemen. Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af over de herkomst van uw moeder, daar u bij DVZ als haar geboorteplaats Kaboel opgaf (verklaring DVZ, p. 2) en tijdens het gehoor verklaarde dat u haar geboorteplaats niet wist. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u niet te hebben gezegd dat uw moeder in Kaboel geboren werd (gehoorverslag, p. 10). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen lost voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid echter niet op.

Daarenboven weet u ook niet waarom Afghanen van Afghanistan naar Iran begonnen te verhuizen. U verklaart dat er oorlog was tussen taliban en Hazara maar verklaart het niet precies te weten en weet ook niet of uw ouders verhuisden omwille van de taliban (gehoorverslag 14 november 2017, p. 10).

Niet alleen is uw kennis over de omstandigheden van het vertrek uit Afghanistan van uw ouders ruim ontoereikend, u legt er ook tegenstrijdige verklaringen over af. Bij het eerste gehoor verklaarde u niets te weten over de Russen in Afghanistan. U weet niet of ze ooit in Afghanistan waren (gehoorverslag 14 november 2017, p. 6). Bij het tweede gehoor, toen er nogmaals gevraagd werd of uw ouders u ooit iets vertelden over hun leven in Afghanistan, vertelt u plots dat de Russen Afghanistan binnen vielen toen zij klein waren en dat uw grootouders daarom beslisten dat zij het land moesten verlaten. Uw vader zou u dat hebben verteld toen u nog klein was in Iran (gehoorverslag 21 december 2017, p. 14). Dit is geheel tegenstrijdig met wat u tijdens het eerste gehoor verklaarde, met name dat u niet weet waarom uw ouders Afghanistan verlieten, dat u niet weet of dat omwille van de taliban was, en ook dat u niet weet of de Russen ooit in Afghanistan waren. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt u dat u niets weet over de Russen en dat u Sovjet-Unie zei. Na verificatie met de tolk bleek dat u wel degelijk Russen zei en bij het eerste gehoor werd de vraag ook geformuleerd met gebruikmaking van de term "Russen". Hiermee geconfronteerd verandert u uw uitleg en zegt u dat u de vraag niet goed had verstaan bij het vorige gehoor en dat de tolk Dari-spreker was (gehoorverslag 21 december 2017, p. 15). De vraag over de Russen werd tijdens het eerste gehoor echter gesteld nadat er reeds een Farsi tolk was voorzien omdat tijdens het begin van het gehoor was gebleken dat uw kennis van het Dari ontoereikend was om het gehoor in het Dari te doen. Uw uitleg kan dus de tegenstrijdigheid niet opheffen. Bovendien strookt uw plotse uitleg over de Russen als reden van vertrek uit Afghanistan van uw ouders helemaal niet met uw verklaringen uit het eerste gehoor, met name dat u geen idee hebt waarom uw ouders Afghanistan verlieten. Uw uitleg over deze incoherentie is enkel dat u niet alles weet, en dat dit alles is wat u weet (gehoorverslag 21 december 2017, p. 15). Ook deze verklaring is niet toereikend, daar er tijdens het eerste gehoor meerdere keren werd aangedrongen om eender wat u weet te vertellen over het leven en vertrek van uw ouders uit Afghanistan (gehoorverslag 14 november 2017, p. 8-10). Het is niet geloofwaardig dat u bij het eerste gehoor reeds zou geweten hebben dat de Russen de reden van vertrek van uw ouders vormden, en dat u dit niet zou hebben verteld, en meer nog, zou ontkend hebben iets te weten over de aanwezigheid van de Russen in Afghanistan.

Het CGVS merkt verder op dat uw kennis van basiselementen van Afgaanse taal, cultuur, bevolking en geschiedenis ontoereikend is. Ten eerste vroeg u oorspronkelijk om het gehoor in het Dari, de Afgaanse variant van het Perzisch, te doen maar bleek al snel tijdens het gehoor dat u het Dari niet machtig bent en enkel Farsi, de Iraanse variant van het Perzisch, spreekt. Gevraagd om erop te letten enkel Dari te spreken, verklaarde u dat het niet kan en dat u het interview in het Farsi had gevraagd (gehoorverslag, p. 5). Uit uw dossier blijkt echter dat u bij DVZ wel degelijk erom vroeg een Dari tolk te hebben bij uw gehoor. U legde uw eerste interview bij DVZ ook af in het Dari en maakte daar geen opmerkingen over de taal waarin het interview werd gedaan (zie vragenlijst en verklaring DVZ). U kent basiswoorden niet zoals het woord voor "stam" (gehoorverslag 14 november 2017, p. 5), nochtans een essentieel element van de Afgaanse cultuur. U kan de kleuren van de Afgaanse vlag enkel in het Farsi en niet in het Dari benoemen (gehoorverslag 14 november 2017, p. 26). Het feit dat u het Dari niet machtig bent, is erg opvallend voor iemand die verklaart een Afgaans vluchteling te zijn. U zegt zelf dat u Dari een beetje begrijpt en Farsi helemaal. Uw ouders spraken thuis Farsi met u, hoewel hun moedertaal Dari is. Volgens u was het in Iran verplicht om Farsi te spreken en geen Dari, en spraken uw ouders onder elkaar ook Farsi (gehoorverslag, p. 16). Het is niet aannemelijk dat het verplicht is om in Iran in privésfeer enkel Farsi te spreken. Uw ouders kwamen volgens uw verklaringen als kind van Afghanistan naar Iran, samen met hun ouders. Zij groeiden dan ook op in het Dari en het is

onwaarschijnlijk dat u dan zo weinig Dari zou hebben opgepikt, dat u zelfs de kleuren niet in het Dari zou kunnen benoemen. U weet wel dat Hazaragi de taal van Hazara's is, maar kan geen specifieke Hazaragi woorden geven (gehoorverslag 14 november 2017, p. 16).

U kent de Afghaanse kalender daarenboven niet. U kent de Afghaanse maanden niet en bent er zelfs niet van op de hoogte dat het jaartal hetzelfde is in de Afghaanse en Iraanse kalender (gehoorverslag 14 november 2017, p. 3-4).

Ook van de Afghaanse bevolking bent u niet goed op de hoogte. Gevraagd naar de etnische groepen in Afghanistan vermeldt u de Pashtoe, Turkmenen en Pashai. U weet dat de Pashtoe soennieten zijn en dat ze Pashtoe spreken maar kent geen enkele bekende Pashtoe stam. U weet niet welke taal Oezbeken spreken (gehoorverslag 14 november 2017, p. 6). U weet niet welke etnische groepen in Afghanistan er, naast de Hazara, Dari spreken. U weet dat Tadzjiken Dari spreken (volgens u met een accent) maar weet niet welke religie ze aanhangen. Nochtans waren ze volgens u ook aanwezig in Iran (gehoorverslag 14 november 2017, p. 16).

U weet dat Hazarajat een bergachtige regio is waar Hazara's wonen maar weet niet over welke provincies in Afghanistan het gaat. Gevraagd naar bekende Hazara vermeldt u enkel Baba Mazeri. U weet enkel dat hij een leider van de Hazara was en dat hij niet meer leeft. U weet niet of hij een politiek of militair leider was of hoe hij overleed (gehoorverslag 14 november 2017, p.25). Abdul Ali Mari, ook gekend als Baba Mazeri, is echter één van de meest gekende Hazara's ooit en wordt beschouwd als de vader van de Hazara natie. Hij kwam op voor de rechten van Hazara's en stond aan het hoofd van de gekende Hezb i Wahdat partij, die vocht tegen de Sovjet bezetting in Afghanistan. Nadien werd hij gedood door de taliban en zijn lichaam werd gedurende 40 dagen door de Hazarajat regio gedragen. Dat u als Afghaanse Hazara geen enkele notie hebt van de specifieke historische rol van Baba Mazeri is erg opvallend. U weet dat de taliban Pashtoe zijn maar hebt nog nooit van de mujahedeën gehoord (gehoorverslag 14 november 2017, p. 26). U kent wel Ahmad Shad Massoud van op televisie en weet dat hij Tadzjeks is. U weet echter enkel dat hij een Afghaans leider was maar u weet niet van wie en u weet ook niet met hij vocht (gehoorverslag 14 november 2017, p. 26). Dit is erg opvallend. U kent de mujahedeën niet maar wel Ahmad Shah Massoud. De mujahedeën in Afghanistan waren Islamitische strijders die vochten tegen de Sovjet bezetting. Ahmad Shah Massoud was hun bekendste leider. Het feit dat u bepaalde specifieke feiten, zoals de etniciteit van Ahmad Shah Massoud, wel kent maar algemene informatie niet, zoals het feit dat een leider was van de mujahedeën en wie de mujahedeën waren, wekt de indruk dat de weinige kennis die u wel hebt over Afghanistan, ingestudeerd is.

U verklaart dat er Afghanen van Iran terugkeerden naar Afghanistan toen Hamid Karzai het presidentschap kreeg, omdat het toen rustiger was. U weet echter niet wie er voor Karzai aan de macht was, hoe het kwam dat er een machtswisseling was, en waarom het regime vóór Karzai verdween. U verklaart dat u er geen informatie over hebt en dat alle informatie die u hebt van de televisie komt (gehoorverslag 21 december 2017, p. 13). Dat u als Afghaan niet zou weten dat aan het talibanregime een einde kwam door de inval van de Amerikanen in 2001, en dat nadien Hamid Karzai aan de macht kwam is erg opvallend.

U legt bovendien geen overtuigende verklaringen af over de Afghaanse gemeenschap waar u in zou zijn opgegroeid. U weet niet van waar in Afghanistan de andere Afghanen in uw school vandaan kwamen (gehoorverslag 14 november 2017, p. 15). U weet ook niet van waar de andere Afghanen in uw wijk vandaan kwamen (gehoorverslag 14 november 2017, p. 25) of waarom ze Afghanistan ontvlucht waren (gehoorverslag 21 december 2017, p. 7). U weet niet waarom Afghanen die recent in Iran aankwamen Afghanistan verlaten (gehoorverslag 21 december 2017, p. 7). U verklaart dat er een tekkie khana (een plaats voor religieuze bijeenkomsten) voor Afghanen in uw wijk was. U ging er niet vaak maar uw familie ging er wel en droeg ook financieel bij aan de tekkie. Ondanks het feit dat uw familie betrokken was bij de activiteiten in de tekkie, weet u niet wie de geestelijke was die de ceremonies leidde, noch wie het hoofd van de tekkie was die de financiële bijdragen van de gelovigen verzamelde. U weet ook niet wie de belangrijke mensen of leiders van de Afghaanse gemeenschap waren. U verklaart dat dit komt doordat u meestal op werk was, niet geïnteresseerd was in de Islam als religie en geen contact meer wou met Afghanen omdat u niet van hun gedrag hield. Deze uitleg volstaat echter niet om uw beperkte kennis van de Afghaanse gemeenschap te verklaren. U verklaart namelijk dat u pas vanaf de leeftijd van 18 à 19 jaar ophield contact te hebben met andere Afghanen. Tot de leeftijd van 18-19 jaar had u wel contact met Afghanen. U vertrok uit Iran op uw 26ste en zou u dus wel nog enige kennis moeten hebben van de Afghaanse gemeenschap in uw buurt, temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat uw familie, bij wie u woonde tot uw vertrek uit Iran, wel actief was binnen de Afghaanse gemeenschap. U woonde bovendien Afghaanse huwelijken bij en had dus wel contact met andere Afghanen. U bent wel op de hoogte van het feit dat Afghanen een bruidsschat betalen voor het huwelijk (gehoorverslag 14 november 2017, p. 27-29). Daarenboven verklaarde u bij het tweede gehoor dat u Afghaanse vrienden uit de buurt had die met een paspoort in Iran verbleven (gehoorverslag 21

december 2017, p. 7). Deze mogelijkheid om met een paspoort in Iran te verblijven bestaat pas voor Afghanen sinds 2010, dus u had wel recent nog Afghaanse vrienden. Uw gebrek aan kennis over de Afghaanse gemeenschap valt dus niet te verklaren door een gebrek aan contact met andere Afghanen. Ook uw kennis over de onderwijsmogelijkheden voor Afghaanse vluchtelingen is gebrekkig. U verklaart dat uw broer en zus ingeschreven zijn in een Iraanse publieke school en dat zij hiervoor, in tegenstelling tot Iraanse studenten, moeten betalen. U weet echter niet hoeveel zij moeten betalen. U verklaart dat Afghanen zonder documenten naar een Afghaanse school gaan, maar weet niet waar die Afghaanse scholen in uw buurt zijn. U verklaart niets over deze scholen te weten. U weet niet wie ze organiseert, noch kent u iemand die naar zo een school ging. U denkt dat het privé-scholen zijn. Volgens u laat de Iraanse regering Afghaanse scholen toe en u hebt geen weet van problemen die de Afghaanse scholen hebben (gehoorverslag 14 november 2017, p. 13). Nochtans is het bekend dat de Afghaanse scholen regelmatig problemen krijgen met de autoriteiten en bedreigd worden met sluiting.

U hebt al ooit gehoord van Afghanen die verplicht werden om door de Iraanse overheid te verhuizen. U zag dit op televisie. Het was in Yazd en de reden was volgens u dat de buurtbewoners tegen immigranten waren. U bent niet op de hoogte van andere redenen waarom de Iraanse overheid Afghanen verplicht om te verhuizen en kent ook geen andere plaatsen waar Afghanen verplicht zijn geweest te vertrekken. U hebt nog nooit van "no go zones" gehoord (gehoorverslag 21 december 2017, p. 12). Nochtans heeft de Iraanse overheid sinds 2002 het aantal "no go zones" voor buitenlanders, inclusief Afghaanse vluchtelingen, fors uitgebreid. Er kwam nog een uitbreiding van de verboden gebieden in 2013. "No go zones" zijn de plaatsen waar het omwille van veiligheidsoverwegingen verboden is voor buitenlanders om te verblijven, zelfs legaal. Deze zones bestaan ondertussen in de meerderheid van de Iraanse provincies. Er zijn maar drie provincies waar er geen restricties bestaan op het verblijf van Afghanen of andere buitenlanders. Ongeveer 2/3de van het Iraans grondgebied is momenteel een "no go zone" voor buitenlanders. Vele Afghanen kennen problemen met de ordediensten omdat zij in een "no go zone" wonen of er doorreizen. Het is erg opvallend dat u er niet van op de hoogte bent dat het Afghanen in het grootste deel van Iran niet meer toegelaten is om te verblijven.

Ook over de verblijfsdocumenten van Afghanen in Iran legt u geen toereikende verklaringen af. Het betreft hier ten eerste uw eigen verblijfsdocumenten. U verbleef in Iran met een Amayesh-kaart. Uw verklaringen over dit verblijfsdocument zijn echter incoherent en stemmen niet overeen met de op het CGVS beschikbare informatie. U verklaart dat de kaart die u vóór de Amayesh 10 had, de Amayesh 9, wit was (gehoorverslag 14 november 2017, p. 20 en gehoorverslag 21 december 2017, p. 5). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt was de Amayesh 9 kaart echter paars. Hiermee geconfronteerd zegt u enkel dat u het niet precies meer weet (gehoorverslag 21 december 2017, p. 5). De Amayesh 9 was geldig tot 21 mei 2015. Dat u ondertussen niet meer zou weten welke kleur deze kaart had, die u tot enkele jaren geleden dagelijks bij zich moest dragen en zeer waardevol voor u was, is eerder onwaarschijnlijk. U herinnert zich ook niet de kleur van de Amayesh 8. Van de Amayesh-kaarten vóór Amayesh 9 herinnert u zich als kleuren enkel roze, in een groter formaat, en groen (gehoorverslag 14 november 2017, p. 20). Tijdens het tweede gehoor verklaart u zich zelfs geen enkele kleur vóór Amayesh 9 te herinneren (gehoorverslag 21 december 2017, p. 5), wat ook vreemd is aangezien u bij het eerste gehoor wel nog twee andere kleuren opnoemde die u verklaarde zich te herinneren. U herinnert zich ook niet wanneer het formaat van de Amayesh-kaarten veranderde (gehoorverslag 21 december 2017, p. 4).

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over de kostprijs van de verlenging van de Amayesh-kaarten voor het hele gezin: tijdens het eerste gehoor zei u dat uw vader hiervoor 700 000 of 750 000 toman betaalde (gehoorverslag 14 november 2017, p. 23) en tijdens het tweede gehoor zei u dat de kostprijs voor het hele gezin 1 800 000 toman was (gehoorverslag 21 december 2017, p. 6). Dit is een erg groot verschil en het ging om een belangrijke kost voor het gezin. Aangezien u twee broers en een zus hebt, en uw vader dus voor zes personen de Amayesh-kaart moest verlengen, kan het niet gaan om een interpretatieprobleem waarbij u eerst de prijs voor één persoon (700 000 – 750 000 toman) vermeldde en daarna voor het hele gezin (1 800 000 toman). Het feit dat u over de kostprijs van de Amayesh-verlenging geen coherente verklaringen aflegt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verblijf in Iran met een Amayesh-kaart.

U weet niet wanneer uw ouders zich voor het eerst registreerden om een Amayesh kaart te krijgen en ook niet wat ze moesten doen om Amayesh 1 te verkrijgen (gehoorverslag 21 december 2017, p. 3). U hebt nog nooit van BAFIA gehoord (gehoorverslag 21 december 2017, p. 13-14). BAFIA, the Bureau for Alien and Foreign Immigrant Affairs, is het overheidsorgaan in Iran dat de Amayeshkaarten uitdeelt. Hun embleem staat ook duidelijk op alle Amayesh-kaarten, waaronder de Amayesh kaart die u neerlegt.

U verklaart over een foto te beschikken van uw groene verblijfskaart, maar de originele verloor u onderweg naar België in de zee (gehoorverslag 21 december 2017, p. 4). Dit is echter tegenstrijdig met wat u bij DVZ verklaarde: u zei daar dat u een groene kaart van Iran had, maar dat u die daar had

achtergelaten (verklaring DVZ, p. 9). U ontkent dit en verklaart dat u bij DVZ hebt gezegd dat u uw groene kaart verloren bent (gehoorverslag 21 december 2017, p. 14). Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaringen doet geen afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. U verklaart ook dat u een foto hebt van deze verblijfskaart op uw GSM, maar toonde deze op geen enkel moment tijdens de asielprocedure. U verklaarde deze nog te zullen overmaken na het gehoor (gehoorverslag 21 december 2017, p. 3), maar tot op heden ontving het CGVS geen foto van deze verblijfskaart. Bovenstaande wekt belangrijke twijfels over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het bezit van een groene verblijfskaart.

Ook met betrekking tot de Amayesh-kaart die u neerlegt zijn er enkele zaken die opvallen. U verklaart dat u deze meebracht bij uw vertrek uit Iran (gehoorverslag 21 december 2017, p. 5). Dit is vreemd, want u legde hem niet neer bij uw interview bij DVZ in januari 2016. Pas op 26 april 2017 maakte uw advocaat een kopie van de Amayesh-kaart over naar het CGVS, te samen met een vertaling die werd opgesteld door een beëdigd vertaler in Teheran op 3 mei 2016. U verklaart over dit late neerleggen van de kaart dat u hem bij het eerste interview was vergeten, hem bij het tweede interview pas kon meebrengen en ondertussen ook moest wachten op de post, en dat u de foto's al had gemaaild naar de advocaat (gehoorverslag 21 december 2017, p. 14). Deze verklaringen zijn verwarrend aangezien het niet duidelijk is waarom u op de post zou moeten wachten aangezien u verklaart de Amayesh-kaart te hebben meegebracht uit Iran. Daarenboven vermeldde u nergens bij DVZ dat u een Amayeshkaart had die u thuis was vergeten en nog zou neerleggen. U verklaart hierover enkel dat ze u vroegen of u een kaart had en dat u ja antwoordde, maar dat ze niet verder vroegen (gehoorverslag 21 december 2017, p. 14). Dit staat echter nergens vermeld in het gehoorverslag van DVZ. Bovenstaande doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over het meebrengen van uw Amayesh-kaart uit Iran en wekt verdere vragen op over uw verklaringen met betrekking tot uw documenten.

U legt verklaringen af over de andere verblijfsdocumenten van Afghanen in Iran die niet overeenstemmen met de op het CGVS beschikbare informatie. U verklaart correct dat Afghanen zonder Amayesh-kaart met een paspoort in Iran konden verblijven, en dat ze dit om de zes maanden moesten vernieuwen (gehoorverslag 14 november 2017, p. 23). U verklaart echter dat dit een Iraans paspoort is, uitgegeven door de Iraanse staat, en dat ze er enkel mee in het binnenland mogen reizen en niet over de grens. Er waren volgens u ook geen mensen die moesten terugkeren naar Afghanistan om dit paspoort te verkrijgen. (gehoorverslag 21 december 2017, p. 7-8). De Afghanen die met dit systeem in Iran verblijven hebben echter een Afgaans paspoort met een om de zes maanden hernieuwbaar visum. Alleenstaande mannen moesten naar Afghanistan terugreizen om dit paspoort te bekomen. Families konden het paspoort verkrijgen via de Afgaanse ambassade in Iran. Het is dus geen Iraans paspoort, uitgegeven door de Iraanse autoriteiten, zoals u beweert.

U vermeldt nadien in het gehoor dat mensen hun Amayesh-kaart voor een paspoort inruilden in de Afgaanse ambassade, zodat ze een wagen konden kopen en een rijbewijs halen (gehoorverslag 21 december 2017, p. 8). Het klopt dat sinds 2011 onder het "Alternative Stay Arrangement" Afghanen met een Amayesh-kaart ervoor konden kiezen om definitief afstand te doen van hun Amayesh-kaart in ruil voor een tijdelijke verblijfsvergunning. Met deze verblijfsvergunning kon men onder andere een zaak beginnen en een rijbewijs halen, en naar Afghanistan reizen. U verklaart inderdaad er een systeem is waarbij Afghanen wel eigendom kunnen verwerven in Iran en naar het buitenland reizen. U verklaart echter dat die Afghanen hun Amayesh-kaart moesten omruilen voor een Iraans paspoort. De enige voorwaarde hiervoor is getrouwd zijn en een Amayesh-kaart hebben. U omschrijft het paspoort als een rood boekje, wat inderdaad het uiterlijk van een Iraans en niet een Afgaans paspoort is (gehoorverslag 21 december 2017, p. 9-10). Uw uitleg over deze Iraanse paspoorten die aan getrouwde Afghanen met een Amayesh-kaart zouden worden gegeven is echter niet geloofwaardig. Vooreerst wordt er nergens in de op het CGVS beschikbare informatie in verband met de verblijfsdocumenten van Afghanen in Iran vermeld dat Afghanen een Iraans paspoort kunnen bekomen. U weet niet of de Afghanen die dit Iraans paspoort krijgen ook de Iraanse nationaliteit verwerven (gehoorverslag 21 december 2017, p. 11). Verder zijn uw eigen verklaringen over deze mogelijkheid voor Afghanen incoherent. Het is ten eerste niet duidelijk hoe deze Iraanse paspoorten door de Afgaanse ambassade zouden kunnen worden uitgegeven, zoals u oorspronkelijk beweert. Verder in het gehoor zegt u echter dat de Iraanse overheid de paspoorten geeft (gehoorverslag 21 december 2017, p. 11). Nadien verklaart u onsamenvattend dat u niet weet welke organisatie die paspoorten geeft, maar dat ze volgens uw recente informatie het niet meer op die manier doen (gehoorverslag 21 december 2017, p. 9). Later in het gehoor zegt u dan weer dat Afghanen in Iran hun Amayesh-kaart nog altijd kunnen inruilen voor een paspoort (gehoorverslag 21 december 2017, p. 11). Uw ouders, die nochtans aan de voorwaarden voldoen want ze zijn getrouwd en hebben een Amayesh-kaart, hebben nooit geprobeerd zo een Iraans paspoort te bekomen. Dit is opvallend, aangezien het bezit van dat paspoort volgens u heel wat voordelen opleverde. U zegt hierover dat u niet weet waarom uw ouders het nooit probeerden en verklaart dan plots dat u niet weet of het paspoortstelsel voordeliger is dan het hebben van een Amayesh-kaart. U wordt erop gewezen

dat u zei dat Afghanen met dat paspoort bijvoorbeeld een huis en een auto konden kopen waarop u enkel vaag antwoordt dat dat klopt maar dat u niet precies weet wat voordeliger is (gehoorverslag 21 december 2017, p. 10). U slaagt er dus niet in een coherente uitleg te geven over welke documenten nu eigenlijk welke rechten geven en wat er door Afghaanse vluchtelingen geprefereerd wordt. Bovendien bent u ook incoherent over de redenen waarom uw ouders hun Amayesh-kaart nooit inruilden voor een paspoort. U zei namelijk eerst dat u niet weet waarom, en nadien zegt u dat het bedrag om het te verlengen steeds hoger wordt. Er wordt u dan gevraagd om welk bedrag om wat te verlengen het gaat, waarop u ontwijkend zegt dat u het niet weet omdat u nooit een paspoort hebt gehad. Er wordt aangedrongen om uit te leggen wat u bedoelt met dat het bedrag verhoogt waarop u weer ontwijkend antwoordt dat u de kosten niet exact weet. Er wordt dan gevraagd of u daarmee de kosten bedoelt om de Amayesh om te ruilen waarop u weer naast de kwestie antwoordt en zegt dat een paspoort om het jaar verlengd moet worden en dat u denkt dat het meer gaat kosten (gehoorverslag 21 december 2017, p. 11). Het CGVS stelt vast dat u ten eerste geen coherente uitleg geeft over de reden waarom uw ouders nooit gebruik maakten van een verblijfssysteem dat volgens u voordeliger is dan de Amayesh-kaart. Daarenboven kan u, wanneer er doorgevraagd wordt, geen uitleg geven over welke kosten er dan voor uw ouders nadelig zouden zijn. Het geheel van uw uitleg over de verblijfsdocumenten voor Afghanen is incoherent en vaag.

U legt ook vage en incoherente verklaringen af over het niet aanvragen van een werkvergunning of van reistoelatingen. U verklaart correct dat meerderjarige Afghanen die in het Amayesh-systeem zitten verplicht zijn een werkvergunning aan te vragen. Uzelf vroeg echter geen werkvergunning aan, hoewel u een meerderjarige Afghaan was met een Amayesh-kaart. Uw verklaring hiervoor is dat u niet de gelegenheid had om de aanvraag te doen omdat u moest werken en omdat u het geld niet had. Volgens u was het geen probleem omdat u in het zwart werkte en was er enkel een sanctie als iemand werd betrapt (gehoorverslag 14 november 2017, p. 19-20). Het feit dat u in het zwart werkte, doet niet af aan het feit dat u als mannelijke meerderjarige Amayesh-houder in principe verplicht was ook een werkvergunning aan te vragen. Uw uitleg volstaat dus niet om te verklaren waarom u geen werkvergunning had.

U verklaart dat u een reisvergunning nodig had om te reizen in Iran. Indien u reisde zonder reisvergunning, werd uw Amayesh geannuleerd. U reisde echter tweemaal naar Mashhad om uw verloofde te ontmoeten zonder een reisvergunning aan te vragen. U verklaart hierover dat u alleen met de bus kon gaan en geluk moest hebben dat ze u niet betrapt. Het was namelijk illegaal om met de bus te reizen zonder reisvergunning. U nam het risico echter omdat het vakantieperiode was en u kon geen reisvergunning aanvragen en u zou erop moeten wachten. Dit is erg verbazend, aangezien u door illegaal te reizen het risico liep uw verblijfsdocumenten als vluchteling in Iran te verliezen. U wordt hierop gewezen, waarop u eerst verklaart dat het vakantie was en dat u zeker was dat het geen probleem zou zijn en dat u daarom het risico nam. Wanneer er doorgevraagd wordt waarom de vakantieperiode geen risico vormt, antwoordt u dat er altijd een kans was om betrapt te worden maar dat als mensen met de bus reizen er minder kans is op controle (gehoorverslag 21 december 2017, p. 24). U zegt dus eerst dat er geen risico was en nadien wel. Deze incoherentie roept vragen op, net als het feit dat het weinig aannemelijk is dat u het risico zou lopen om uw verblijfskaart kwijt te spelen. Uw reizen naar Mashhad leken niet ingegeven door een dringend motief en u kan ook geen overtuigende reden geven waarom u er geen reisvergunning voor zou aanvragen.

Over uw dagelijks leven en profiel en dat van uw familie zijn uw verklaringen ook minstens merkwaardig te noemen. U verklaart dat uw vader in Iran als dagloner op andermans velden werkte en dat hij daar groenten cultiveerde, maar kan geen enkele informatie geven over de specifieke taken die uw vader op die velden deed. Ondanks herhaaldelijk aandringen kan u zelfs geen enkel voorbeeld geven van de groenten die uw vader cultiveerde. Uw vader verdiende volgens u met deze job 50.000 toman per dag (gehoorverslag 14 november 2017, p. 14). Als dagloner in de constructie verdiende u dagelijks maar 5.000 toman. Uw verklaring voor het veel hogere loon van uw vader is dat werken op het veld een harde fysieke job is. U gaat akkoord met het CGVS dat werk in de constructie ook hard is, maar u verklaart dat u het pleisterwerk deed (gehoorverslag 14 november 2017, p. 17). Deze uitleg volstaat geenszins om te verklaren waarom uw vader het tienvoudige van u verdiende, hoewel hij ook als arbeider en dagloner werkte.

U verklaart initieel analfabeet te zijn en dat u daarom uw naam en geboortedatum niet liet corrigeren bij DVZ. U wordt er dan op gewezen dat u vlak daarvoor tijdens het gehoor uw correcte naam in het Farsi opschreef. U verklaart daarop een beetje te kunnen lezen en schrijven (gehoorverslag 14 november 2017, p. 3). Het valt het CGVS echter op dat u tijdens het tweede gehoor verklaarde dat u de verlenging van uw Amayesh-kaart in een kefatal kantoor deed en dat u dan op internet ging opzoeken waar het dichtstbijzijnde kantoor was (gehoorverslag 21 december 2017, p. 5). Het is niet geloofwaardig dat iemand die slechts een beetje kan lezen en schrijven opzoeken doet op Internet. Nog opvallender is dat u nadien vertelt dat u thuis de Bijbel las. Dit strookt zeker niet met het beeld dat u ophangt van

iemand die slechts een beetje kan schrijven en lezen. Hierover zegt u dan dat Farsi wel vrij vlot gaat en dat u aangaf tot het vijfde leerjaar te hebben gestudeerd (gehoorverslag 21 december 2017, p. 22). Dit doet niet af aan het feit dat u aan het CGVS eerst verklaarde slechts een beetje te kunnen lezen en schrijven maar duidelijk wel zeer vlot om kan met geschreven teksten.

Er zijn ook twijfels met betrekking tot uw identiteit. In Duitsland registreerde u zich onder de naam "R. A. (...)". U verklaart dat u dit deed omdat u onderweg naar Europa bevriend geraakte met een familie, en dat u zich liet registreren als het hoofd van deze familie omdat families in vergelijking met alleenstaande mannen meer faciliteiten krijgen als asielzoeker (gehoorverslag 14 november 2017, p. 32). Er werd echter een facebookaccount gevonden die door u gemaakt is en die op naam staat van "A. A. (...)". U reageert hierop door te stellen dat uw naam K. (...) is en dat A. A. (...) met u bevriend is op facebook (gehoorverslag 21 december 2017, p. 17). Deze uitleg volstaat niet. Het valt erg op dat u de naam "A. (...) " opgeeft in Duitsland en ook een facebook-account op de naam "A. (...) " schijnt te beheren. Het Duits registratieformulier geeft trouwens als nationaliteit "Iraans" aan. Uw verklaring hiervoor is dat de politie vroegen vanwaar jullie kwamen en dat jullie Iran hadden geantwoord (gehoorverslag 21 december 2017, p. 17). Ook liet u na bij DVZ uw geboortedatum te corrigeren van 1997 naar 1991. U deed dit pas tijdens het gehoor bij het CGVS en verklaart dit niet eerder te hebben gedaan omdat u analfabeet bent (gehoorverslag 14 november 2017, p. 3). Er werd u bij DVZ nochtans uitdrukkelijk gevraagd of de gegevens die ze daar hadden over uw identiteit volledig correct waren en u antwoordde ja (verklaring DVZ, p. 1). Zoals eerder uiteengezet, klopt het niet dat u analfabeet bent en is het dan ook erg opvallend dat u pas bij het CGVS aanhaalde dat uw geboortedatum zes jaar verschilt van wat er oorspronkelijk was opgegeven.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit. Daarenboven bestaan er belangrijke twijfels over uw identiteit en profiel. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, onder welke omstandigheden en om welke redenen u uw werkelijk land van origine hebt verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw reële gezinssituatie kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzichte van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Daarenboven tasten uw ongeloofwaardige verklaringen over uw Afghaanse nationaliteit uw algemene geloofwaardigheid aan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw achtergrond, uw profiel, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (gehoorverslag 14 november 2017, p. 2, gehoorverslag 21 december 2017, p. 2). U werd in de loop van het gehoor en op het einde van het gehoor verschillende keren uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er belangrijke twijfels bestonden betreffende uw verklaringen over uw nationaliteit en de situatie waarin u in Iran leefde (gehoorverslag 14 november 2017, p. 33; gehoorverslag 21 december 2017, p. 18) en dat dit een negatieve impact zou hebben op uw beslissing. U reageerde hierop door te stellen dat u niet werd geboren in Afghanistan en daardoor die dingen niet kan weten (gehoorverslag 14 november 2017, p. 33) en dat als u een Iraniër zou zijn u niet in het bezit zou zijn van een Amayeshkaart maar Iraanse documenten (gehoorverslag 21 december 2017, p. 18). Er werd voorgesteld dat u overlegt met uw advocaat maar ook na dit overleg volhardt u in uw verklaringen (gehoorverslag 21 december 2017, p. 18). Door bewust deze ongeloofwaardige verklaringen vol te houden kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS merkt bijkomend op dat bij de door u aangehaalde bekering en vervolging in Iran belangrijke vraagtekens kunnen worden geplaatst. Er dient in verband hiermee te worden benadrukt dat uw algemene geloofwaardigheid reeds aangetast is door uw ongeloofwaardige verklaringen over uw Afghaanse herkomst.

Met betrekking tot uw bekering betreft de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen ten eerste de eerste gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw bekering. U legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat B. R. (...) zei dat zijn God leeft, en hierdoor een eerste indicatie gaf van zijn Christelijke religie. Tijdens het eerste gehoor verklaart u dat hij dit zei toen zijn zoon ziek in het ziekenhuis lag (gehoorverslag 14 november 2017, p. 31). Tijdens het tweede gehoor verklaart u: "Op een dag besloot ik gewoon aan hem te vragen, hoe komt het dat jij in tegenstelling tot je collegas die ons als vuil behandelen hoe komt het dat jij zo nobel en verzorgend met ons omgaat. Hij zei omdat mijn God een levende God is. Wat die zei van mijn God is een levende God die zin hield me dagenlang bezig" (gehoorverslag 21 december 2017, p. 19). Er wordt met u tijdens het tweede gehoor nogmaals gecheckt naar het thema van het gesprek waarin B. (...) zei dat zijn God leeft, maar u haalde niets meer aan in verband met een zieke zoon. U zegt dat B. (...) zijn levende God aanhaalde omdat u aan het klagen was over uw problemen. B. (...) had volgens u op dat moment geen specifiek persoonlijk

probleem maar was erg bekommerd om uw zaak (gehoorverslag 21 december 2017, p. 20). Dit is tegenstrijdig met de context die u schetste bij het eerste gehoor, waarbij u de uitspraak over een levende God kaderde in persoonlijke problemen van B. (...) zelf. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat er bij het eerste gehoor te weinig tijd was om het volledig uit te leggen (gehoorverslag 21 december 2017, p. 21). Dit klopt echter niet, bij uw eerste gehoor zei u namelijk: "Dan op een dag, de zoon van hem werd ziek. Ik was op het werk. Die dag nam hij zijn zoon naar het ziekenhuis. Ik vertelde hem je moet naar het ziekenhuis om bij je zoon te zijn hij is ziek. Hij zei mijn God leeft en is iemand die de zieken gezond zal houden. Toen hij dit zei begon ik erover te denken." (gehoorverslag 14 november 2017, p. 31). De context die u aanhaalde bij het eerste gehoor is dus erg duidelijk en ook duidelijk tegenstrijdig met het gesprek dat u aanhaalt tijdens het tweede gehoor. Daarenboven valt het op dat uw vriend B. (...) ook een bekeerling was, maar dat u ondanks jullie hechte vriendschap van 3 à 3.5 jaar niet weet hoe hij in contact was gekomen met het Christendom (gehoorverslag 21 december 2017, p. 20-21).

Ook uw weergave van de vervolgingsfeiten die u meemaakte in Iran omwille van uw bekering zijn niet geloofwaardig. Het is erg onwaarschijnlijk dat u na de inval in de huiskerk een vriend belde waarvan u wist dat hij bij de Basij zat, en hem vertelde dat u zich bekeerd had tot Christen. De Basij zijn een paramilitaire groepering in Iran die onder andere toezicht houdt op de openbare orde en als morele politie functioneert. U nam dus door het vrijwillig mededelen van uw bekering aan een Basij-lid een groot risico. Daarenboven was het nemen van dit risico niet ingegeven door noodzaak of urgentie, de reden dat u hem belde was enkel omdat u afscheid van hem wou nemen. U verklaart hierover dat u wist dat het riskant was maar dat u hem reeds als kind kende en daarom vertrouwde (gehoorverslag 21 december 2017, p. 23). Deze uitleg volstaat niet om te verklaren waarom u op een zeer gevaarlijk moment, toen u reeds ondergedoken was en vervolging vreesde van de Iraanse autoriteiten, een dergelijke onlogische actie ondernam.

U verklaarde bij de DVZ: "mensen van de Iraanse regering hebben me bedreigd via de telefoon, ze zeiden dat ze me gingen vermoorden" (vragenlijst CGVS, p. 1). U verklaart echter op het CGVS dat de Iraanse autoriteiten u nooit hebben gecontacteerd en dat u enkel bedreigd werd door uw buurjongen die bij de Basij was. Uw buurjongen heeft ook niets gezegd over dat u vermoord zou worden, enkel dat hij u zou aangeven bij de autoriteiten (gehoorverslag 21 december 2017, p. 23). Er is dus een duidelijke tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij DVZ en op het CGVS. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat de Iraanse autoriteiten B. (...) telefonisch hadden bedreigd en dan jullie dan samen gevlucht zijn. Er wordt doorgevraagd wat ze letterlijk tegen hem zeiden en u verklaart dat ze hem wilden terechtstellen. Enkel wanneer er uiteindelijk letterlijk wordt gevraagd of u ook genoemd werd antwoordt u bevestigend (gehoorverslag 21 december 2017, p. 24). Het CGVS trekt de conclusie dat u er geenszins in slaagt spontaan gelijklopende verklaringen af te leggen over de belangrijke gebeurtenissen die ertoe leidden dat u Iran moest verlaten.

Uit bovenstaande blijkt dat er belangrijke vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van de context van uw contacten met het Christendom in Iran en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten.

De kennis van de religie tot dewelke u zich hebt bekeerd komt daarenboven gebrekkig over, wat ook twijfels doet rijzen over de waarachtigheid van uw innerlijke bekering. U lijkt niet goed op de hoogte van de positie van de evangelische kerk binnen het protestantisme. U weet niet wat het verschil is tussen evangelisten en andere protestanten. U verklaart eerst dat er geen protestanten zijn die niet evangelisch zijn. Als er dan gedubbelcheckt wordt of er protestanten zijn die niet evangelisch zijn, durft u het antwoord niet te geven. U slaagt er dus niet in een eenzijdig standpunt in te nemen met betrekking tot het feit of alle protestanten evangelisch zijn of niet. U weet ook niet of evangelisten en katholieken dezelfde Bijbel gebruiken (gehoorverslag 21 december 2017, p. 25). Dat u dergelijke basiselementen met betrekking tot uw religie en het verschil met andere takken van het Christendom niet kan benoemen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bekering.

De documenten en foto's met betrekking tot uw bekering hebben betrekking op door u aangehaalde vervolgingsfeiten en een vrees die, zoals eerder uiteengezet, onmogelijk door het CGVS kan worden beoordeeld aangezien u geen duidelijkheid schept over uw nationaliteit of achtergrond. Daarenboven getuigen deze documenten slechts van een formele bekering en staven zij, in het licht van uw overige ongeloofwaardige verklaringen - niet dat u een werkelijke, innerlijke bekering tot het Christendom hebt meegemaakt.

De overige documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Zoals eerder uiteengezet, zijn zowel uw verklaringen over uw eigen Amayesh-kaart en het Amayesh systeem in het algemeen op zijn minst twijfelachtig te noemen. Het registratiedocument van Duitsland dat u neerlegt kan enkel uw reisroute staven en wekt, zoals ook eerder uiteengezet, twijfels over uw identiteit.

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan het feit dat u als Afghaans vluchteling in Iran leefde, er twijfels bestaan over uw identiteit en profiel, uw algemene geloofwaardigheid hierdoor zwaar aangetast

is, en u de door u aangehaalde bekering en vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt, kan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de rechten van de verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier voormeld artikel zou zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verwerende partij in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden Afghaanse nationaliteit en dus ook niet aan het feit dat verzoekende partij als Afghaans vluchteling in Iran woonde, en dit omdat (i) verzoekende partij geen duidelijkheid schept over de herkomst van haar familie, de omstandigheden waarin zij Afghanistan verlieten en de verblijfsdocumenten die zij had in Iran; (ii) haar kennis van Afghanistan en de Afghaanse diaspora in Iran zeer beperkt is en (iii) er belangrijke twijfels zijn omtrent haar identiteit. Daarnaast wordt nog vastgesteld dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij aangehaalde bekering tot het christendom en de daaruit voortvloeiende vervolgingsfeiten. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen afdoende argumenten aanhaalt die van aard zijn voormelde vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

2.2.5.1. Verzoekende partij is het geenszins eens met de motivering van de bestreden beslissing en meent dat de elementen waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat geen geloof kan worden gehecht aan haar Afghaanse nationaliteit niet gegrond zijn.

Wat betreft de herkomst van haar familie en de omstandigheden waarin zij Afghanistan verlieten, benadrukt verzoekende partij dat zij in Iran geboren is en dat zij dan ook enkel weet wat haar ouders haar vertelden. Zij weet enkel dat haar vader Afghanistan heeft verlaten *“omwille van conflict, waarschijnlijk in verband met de aanwezigheden van de Russen in de regio”*. Zij had dit niet tijdens haar eerste gehoor vermeld omdat zij het zich niet meer herinnerde, doch besepte zij later dat hun vertrek verbonden was met de aanwezigheid van Russen in de regio. Waar zij verklaarde dat haar vader afkomstig was uit Behsud, Bayman, geeft verzoekende partij aan dat zij geen kennis heeft van de regio's, districten of provincies in Afghanistan en dat zij het wellicht verkeerd heeft verstaan van haar vader. Zij weet voorts niet wanneer haar moeder Afghanistan heeft verlaten. Verzoekende partij was toen nog niet geboren en haar moeder heeft dit nooit met haar besproken. Uit respect voor haar ouders heeft zij hier zelf nooit vragen over gesteld. Voorts onderstreept verzoekende partij dat zij nooit bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat haar moeder afkomstig is uit Kaboel en dat deze vraag nooit gesteld is geweest tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

In verband met haar kennis over de Afghaanse taal, cultuur, bevolking en geschiedenis, stelt verzoekende partij dat zij wel degelijk kennis heeft van het Dari, doch geen perfecte kennis, hetgeen begrijpelijk is nu zij nooit in Afghanistan heeft verbleven. Het is verzoekende partij bovendien ook niet duidelijk waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat bepaalde woorden in het Dari door haar zouden gekend moeten zijn, zoals de naam van de kleuren. Verder benadrukt verzoekende partij dat zij een basiskennis heeft van de belangrijkste Afghaanse figuren. Dat haar kennis dienaangaande beperkt is kan haar niet worden verweten nu zij nooit in Afghanistan heeft verbleven en meer interesse had in de Iraanse cultuur. Ook kan van haar niet meer dan een basiskennis worden verwacht aangaande de andere bevolkingsgroepen, nu zij, als Hazara, geen contact had met andere bevolkingsgroepen. Dat zij niet op de hoogte is van recente gebeurtenissen in Afghanistan kan haar evenmin worden verweten aangezien zij in Iran verbleef en niet de intentie had om naar Afghanistan terug te keren.

Wat betreft haar verklaringen over de verblijfsdocumenten van Afghanen in Iran en haar eigen verblijfsdocumenten, oppert verzoekende partij dat het feit dat de *Amayesh*-kaart van groot belang is in haar dagelijkse leven niet betekent dat zij zich hierover alles herinnert. Verzoekende partij wijst erop dat zij haar *Amayesh*-kaart heeft neergelegd en dat er geen concrete elementen zijn om de authenticiteit van dit document in vraag te stellen. Verder merkt verzoekende partij nog dat de verschillende procedures in Iran om een verblijfsvergunning te verkrijgen ingewikkeld zijn en dat men van haar niet kan verwachten dat zij alles zou kunnen uitleggen. Dit geldt des te meer voor een procedure die zij zelf nooit heeft gebruikt.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij, in een poging de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Het komt immers aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

De Raad bemerkt vooreerst dat redelijkerwijs van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij zou weten van waar in Afghanistan haar ouders afkomstig zijn en waarom zij Afghanistan destijds verlieten. De uitleg dat zij hierover nooit vragen heeft gesteld aan haar ouders, is geen afdoende uitleg om haar

gebrekkige kennis dienaangaande te verklaren. Ook een beperkte kennis in hoofde van verzoekende partij over de regio's, districten of provincies in Afghanistan kan geenszins volstaan om te verklaren dat zij nauwelijks iets weet over van waar haar vader afkomstig is in Afghanistan. Gezien redelijkerwijs van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij overtuigende verklaringen zou kunnen afleggen over van waar haar ouders in Afghanistan afkomstig zijn en waarom zij Afghanistan destijds verlieten, komt voorts de uitleg van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij zich tijdens haar eerste gehoor niet meer zou herinnerd hebben waarom haar ouders Afghanistan hebben verlaten, op zich reeds uiterst merkwaardig over. Deze uitleg kan nog minder overtuigen gelet op de vaststelling dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor nog verklaarde niets te weten over de Russen in Afghanistan en aangaf niet te weten of ze ooit in Afghanistan waren (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 14/11/2017, p. 26). Voorts kan het louter ontkennen van haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar moeder geboren is in Kaboel, geenszins volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid met haar latere verklaring op het Commissariaat-generaal dat zij haar geboorteplaats niet wist op te heffen. Uit het verslag van haar verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat verzoekende partij wel degelijk als geboorteplaats van haar moeder Kaboel opgaf (administratief dossier, stuk 16, verklaring DVZ, vraag 13A).

Verder treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de kennis van verzoekende partij van basiselementen van Afghaanse taal, cultuur, bevolking en geschiedenis ontoereikend is.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij wel degelijk kennis heeft van het Dari, doch geen perfecte kennis, wijst de Raad erop dat door verwerende partij wordt vastgesteld dat verzoekende partij zelfs de kleuren niet in het Dari kan benoemen. Verwerende partij motiveert terecht dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekende partij, wiens ouders volgens haar verklaringen als kind van Afghanistan naar Iran kwamen, samen met hun ouders, en dan ook opgroeiden in het Dari, zo weinig Dari zou hebben opgepikt, dat zij zelfs de kleuren niet in het Dari kan benoemen.

Waar verzoekende partij voorts stelt dat zij een afdoende basiskennis heeft van de belangrijkste Afghaanse personen, kan zij geenszins worden bijgetreden. Vooreerst meent de Raad dat het onaannemelijk is dat verzoekende partij, als Afghaanse Hazara, gevraagd naar bekende Hazara, enkel Baba Mazeri vermeldt en verder niets over hem kan zeggen, dit terwijl het één van de meest gekende Hazara's ooit is en hij beschouwd wordt als de vader van de Hazara natie. Daarnaast wijst de Raad nog op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij enerzijds wel Ahmad Shad Massoud kent en weet dat hij Tadzjieks is, doch anderzijds stelt nog nooit van de *mujahedeën* gehoord te hebben, terwijl de *mujahedeën* in Afghanistan Islamitische strijders waren die vochten tegen de Sovjet bezetting en Ahmad Shah Massoud hun bekendste leider was. Verwerende partij motiveert hieromtrent terecht dat het feit dat verzoekende partij bepaalde specifieke feiten, zoals de etniciteit van Ahmad Shah Massoud, wel kent maar algemene informatie niet, zoals het feit dat hij een leider was van de *mujahedeën* en wie de *mujahedeën* waren, de indruk wekt dat de weinige kennis die verzoekende partij wel heeft over Afghanistan, ingestudeerd is.

Ook kan van verzoekende partij, als Afghaanse vluchteling die ouders heeft die als kind naar Iran kwamen en die voorts in Iran tot de leeftijd van 18 à 19 jaar contact had met andere Afghanen in Iran, verwacht worden dat zij meer weet over de etnische groepen in Afghanistan dan de beperkte kennis waarvan zij blijk gaf op het Commissariaat-generaal. Evenmin is het onredelijk om van haar te verwachten dat zij zou weten dat aan het talibanregime een einde kwam door de inval van de Amerikanen in 2001 en dat nadien Hamid Karzai aan de macht kwam.

Ten slotte is de Raad van mening dat verzoekende partij evenmin de motivering in de bestreden beslissing dat zij ook over de verblijfsdocumenten van Afghanen in Iran geen toereikende verklaringen aflegt in een ander daglicht stelt. Immers beperkt zij zich tot de opwerping dat het feit dat de Amayesh-kaart van groot belang is in haar dagelijkse leven niet betekent dat zij zich hierover alles herinnert en dat van haar ook niet verwacht kan worden dat zij alles zou kunnen weten over de verschillende procedures in Iran om een verblijfsvergunning te verkrijgen. De Raad wijst er evenwel op dat nergens in de bestreden beslissing van verzoekende partij verwacht wordt dat zij "alles" zou weten over de Amayesh-kaart en over de verschillende procedures in Iran om een verblijfsvergunning te verkrijgen. Wel kan van haar, als Afghaanse vluchteling die in Iran woonde, worden verwacht dat zij overtuigende en consistente verklaringen kan afleggen over de Amayesh-kaarten van haar en haar gezin en over andere mogelijke verblijfsdocumenten voor Afghanen in Iran, *quod non*. Waar verzoekende partij nog benadrukt dat zij haar Amayesh-kaart heeft neergelegd en dat er geen concrete elementen zijn om de authenticiteit van dit document in vraag te stellen, wijst de Raad er evenwel op dat verwerende partij in verband met dit document volgende vaststellingen doet: "Ook met betrekking tot de Amayesh-kaart die u neerlegt zijn er enkele zaken die opvallen. U verklaart dat u deze meebracht bij uw vertrek uit Iran (gehoorverslag 21 december 2017, p. 5). Dit is vreemd, want u legde hem niet neer bij uw interview bij DVZ in januari 2016.

Pas op 26 april 2017 maakte uw advocaat een kopie van de Amayesh-kaart over naar het CGVS, te samen met een vertaling die werd opgesteld door een beëdigd vertaler in Teheran op 3 mei 2016. U verklaart over dit late neerleggen van de kaart dat u hem bij het eerste interview was vergeten, hem bij het tweede interview pas kon meebrengen en ondertussen ook moest wachten op de post, en dat u de foto's al had gemaild naar de advocaat (gehoorverslag 21 december 2017, p. 14). Deze verklaringen zijn verwarrend aangezien het niet duidelijk is waarom u op de post zou moeten wachten aangezien u verklaart de Amayesh-kaart te hebben meegebracht uit Iran. Daarenboven vermeldde u nergens bij DVZ dat u een Amayeshkaart had die u thuis was vergeten en nog zou neerleggen. U verklaart hierover enkel dat ze u vroegen of u een kaart had en dat u ja antwoordde, maar dat ze niet verder vroegen (gehoorverslag 21 december 2017, p. 14). Dit staat echter nergens vermeld in het gehoorverslag van DVZ. Bovenstaande doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over het meebrengen van uw Amayesh-kaart uit Iran en wekt verdere vragen op over uw verklaringen met betrekking tot uw documenten.” Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om deze vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, *quod non in casu*.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat zij nooit verklaard heeft ongeletterd te zijn, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 14 november 2017 uitdrukkelijk verklaarde analfabeet te zijn (gehoorverslag CGVS d.d. 14/11/2017, p. 3). Erop gewezen dat zij haar naam kan schrijven, verklaart zij dat zij een beetje kan lezen en schrijven (gehoorverslag CGVS d.d. 14/11/2017, p. 3). De Raad is evenwel van oordeel dat verwerende partij in de bestreden beslissing terecht motiveert dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij slechts een beetje te kunnen lezen en schrijven, nu uit haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor immers blijkt dat zij in staat is om opzoeken te doen op het Internet en dat zij thuis de Bijbel las. Haar verklaringen tijdens haar tweede gehoor stroken dan ook geenszins met het beeld dat zij ophangt van iemand die slechts een beetje kan schrijven en lezen.

2.2.7.1. Wat betreft de twijfels over haar identiteit nu verzoekende partij zich in Duitsland registreerde onder de naam 'R. A.', zij ook een Facebookaccount op de naam 'A.' schijnt te beheren en voorts het Duits registratieformulier als nationaliteit 'Iraans' aangeeft, merkt verzoekende partij vooreerst op dat de documenten waarnaar verwerende partij dienaangaande verwijst niet toegevoegd werden aan het administratief dossier dat aan verzoekende partij werd toegestuurd, waardoor zij zich hiertegen niet kan verdedigen. Verzoekende partij geeft verder aan dat zij, voor zover zij zich herinnert, ook in Duitsland verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

2.2.7.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij stelt dat de documenten waarnaar verwerende partij dienaangaande verwijst niet toegevoegd werden aan het administratief dossier dat aan haar werd overgemaakt, de documenten waarop verwerende partij desbetreffende motivering steunt zich bevinden in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 19, map documenten, deel 5; administratief dossier, stuk 20, map landeninformatie, deel 9). Voor zover deze documenten inderdaad niet werden overgemaakt door verwerende partij aan (de raadsman van) verzoekende partij – in het administratief dossier bevindt zich e-mailverkeer waaruit blijkt dat verwerende partij op vraag van de raadsman van verzoekende partij informatie uit het administratief dossier heeft overgemaakt doch is het niet duidelijk om welke stukken het precies gaat (administratief dossier, stuk 2) – stelt de Raad evenwel vast dat nergens uit blijkt dat de raadsman van verzoekende partij, wanneer hij geconfronteerd werd met het ontbreken van bepaalde stukken, het Commissariaat-generaal heeft gecontacteerd teneinde deze ontbrekende stukken alsnog te bekomen. Verzoekende partij draagt daarbij zelf de verantwoordelijkheid voor een tijdige inzage van het administratief dossier bij het Commissariaat-generaal teneinde het beroep tegen de bestreden beslissing voor te bereiden. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van haar inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat verzoekende partij en haar advocaat overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin desbetreffend stukken zich bevinden.

Verder is de Raad van oordeel dat verzoekende partij met de loutere bewering dat zij ook in Duitsland verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten geenszins de informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat zij in Duitsland wel degelijk als nationaliteit 'Iraans' aangaf (administratief dossier, stuk 19, map documenten, deel 5) in een ander daglicht stelt.

2.2.8.1. Waar verwerende partij evenmin enig geloof hecht aan haar bekering tot het christendom en vervolging in Iran, stelt verzoekende partij vooreerst dat haar verklaringen over het moment waarop B. R. zei dat zijn God leeft, en hierdoor een eerste indicatie gaf van zijn religie, geenszins tegenstrijdig zijn doch aanvullend. Immers, toen de zoon van B. R. gehospitaliseerd werd, vertelde hij aan verzoekende partij dat hij geen schrik had omdat hij vertrouwen in God had. Hij heeft dit met verzoekende partij besproken omdat zij zelf problemen had en geen vertrouwen meer in het leven had.

Omtrent het gegeven dat zij na de inval in de huiskerk een vriend belde waarvan zij wist dat hij bij de *Basij* zat en hem vertelde dat zij zich bekeerd had tot christen, erkent verzoekende partij dat deze keuze gevaarlijk was doch was dit een keuze die zij moest maken omdat haar leven in gevaar was.

Wat betreft haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Iraanse autoriteiten haar bedreigd hebben via telefoon en zeiden dat ze haar gingen vermoorden, wijst verzoekende partij erop dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken summier waren en dat zij geen details kon geven. Verzoekende partij verduidelijkt dat zij enkel onrechtstreeks werd bedreigd en dat de rechtstreekse bedreigingen aan B. R. waren gericht.

Betreffende de motivering van verwerende partij dat haar kennis van de religie tot dewelke zij zich heeft bekeerd gebrekkig overkomt, betoogt verzoekende partij dat de aan haar gestelde vragen geenszins aangepast waren aan haar profiel, met name een persoon die nog maar recent is bekeerd. Er werd bovendien geen rekening gehouden met de vragen die zij wel kon beantwoorden, noch werden aanvullende vragen gesteld over "*de inhoud van zijn religie, de beelden, de bericht, de redenen waarvoor hij besloot zich te bekeren*".

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaand verweer er geenszins in slaagt de verschillende vaststellingen die geleid hebben tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar bekering tot het christendom en vervolging in Iran te weerleggen dan wel te verklaren.

De Raad bemerkt vooreerst dat de uitleg van verzoekende partij dat haar verklaringen over het moment waarop B. R. zei dat zijn God leeft "*aanvullend*" zijn en niet tegenstrijdig geenszins kan overtuigen. Immers is het geenszins aannemelijk dat verzoekende partij wanneer zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk gevraagd wordt naar het gesprek waarin B. R. haar zei dat zijn God leeft op geen enkel moment meer verwijst naar een zieke zoon, terwijl zij tijdens haar eerste gehoor nog stelde dat B. R. dit zei toen zijn zoon in het ziekenhuis lag. Bovendien verklaarde verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor, in verband met haar verklaring dat B. zijn levende God aanhaalde omdat zij aan het klagen was over haar problemen, uitdrukkelijk dat B. volgens haar op dat moment geen specifiek persoonlijk probleem had maar erg bekommerd was om de problemen van verzoekende partij (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 21/12/2017, p. 20). Haar verklaringen zijn dan ook duidelijk tegenstrijdig en geenszins "*aanvullend*".

Waar verzoekende partij stelt dat zij besepte dat haar keuze om haar vriend bij de *Basij* te bellen en hem te vertellen dat zij zich bekeerd had tot christen gevaarlijk was doch dat zij deze keuze moest maken omdat haar leven in gevaar was, wijst de Raad evenwel op de motivering in de bestreden beslissing dat nergens uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat het nemen van dit risico was ingegeven door noodzaak of urgentie. Immers was de reden dat zij hem belde enkel omdat zij afscheid van hem wou nemen (gehoorverslag CGVS d.d. 21/12/2017, p. 23). Verzoekende partij onderneemt geen enkele poging om desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijft en haar betoog dat zij niet anders kon dan haar vriend bij de *Basij* te bellen dan ook geenszins aanvaard kan worden.

Daar waar verzoekende partij haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Iraanse autoriteiten haar bedreigd hebben via telefoon en haar zeiden dat ze haar gingen vermoorden tracht te verklaren door de uitleg dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken slechts summiere verklaringen kon afleggen en geen details kon geven, wijst de Raad er evenwel op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat de Iraanse autoriteiten haar via de telefoon bedreigd hebben en zeiden dat ze haar gingen vermoorden, terwijl uit haar latere verklaringen blijkt dat zij nooit

rechtstreeks werd bedreigd en haar nooit gezegd werd dat zij vermoord zou worden. Pas na lang doorvragen verklaarde zij op het Commissariaat-generaal dat de Iraanse autoriteiten B. telefonisch hadden bedreigd en dat zij ook genoemd werd in dit gesprek (gehoorverslag CGVS d.d. 21/12/2017, p. 24). Deze vaststelling ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden vervolging wegens haar bekering.

Ten slotte treedt de Raad verwerende partij bij in de motivering dat de vaststelling dat verzoekende partij basiselementen met betrekking tot haar religie en het verschil met andere takken van het christendom niet kan benoemen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar bekering. Aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, kan van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht worden dat zij weet waarin haar religie verschilt met andere takken van het christendom. Dat zij bepaalde zaken wel wist doet geen enkele afbreuk aan voormelde vaststelling die de geloofwaardigheid van haar bekering ondermijnt. Evenmin kan worden ingezien waarom nog *“aanvullende vragen”* moesten worden gesteld over andere aspecten van haar voorgehouden bekering, gelet op voormelde vaststelling waaruit het ongeloofwaardig karakter van haar beweerde bekering blijkt. Bovendien benadrukt de Raad dat, zo is hierboven gebleken, verzoekende partij tevens tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop B. R. zei dat zijn God leeft, nochtans een belangrijk moment in haar bekeringsproces zo blijkt uit haar eigen verklaringen (gehoorverslag CGVS d.d. 14/11/2017, p. 31; gehoorverslag CGVS d.d. 21/12/2017, p. 19).

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat *“de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden Afghaanse nationaliteit, aan haar bewering dat zij als Afghaans vluchteling in Iran leefde en aan haar voorgehouden identiteit en profiel, waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij, door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen, het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

2.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20),

en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 14 november 2017 en 21 december 2017 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit, wat betreft haar eerste gehoor, met de hulp van een tolk Dari, die evenwel, nadat bleek dat verzoekende partij onvoldoende het Dari beheerste om de gestelde vragen te beantwoorden, vertaalde van en naar het Farsi (gehoorverslag CGVS d.d. 14/11/2017, p. 5), en, wat betreft haar tweede gehoor, met de hulp van een tolk Farsi. Verzoekende partij werd tijdens beide gehoren bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT